Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Β'.

'Ο ἱππότης Μαρσιγιὰκ πρὸς τὴν Κυρία ντ' 'Ολόνν.

Ποτὲ μου δὲν αἰσθάνθηκα τόσο μεγάλο, τόσο σπαραχτικὸ πόνο, σὰν κ' αὐτὸν ποὺ νοιώθω σήμερα, ἀγαπημένη μου, ἀλησμόνητη ἀγαπημένη μου... Μὰ ὁ πόνος μου αὐτὸς εἶνε δικαιολογημένος, γιατὶ πρώτη φορὰ βρισκόμαστε μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο ἀπὸ τότε ποὺ ἀγαπιόμαστε. Μονάχα ὁ χωρισμός, καὶ μάλιστα ὁ πρῶτος χωρισμὸς ἀπ' τὸ πρόσωπο ποὺ λατρεύει τρελλά, μπορεῖ νὰ ρίξη ἕναν ἄνθρωπο στὴν ἀξιοθρήνητη αὐτὴ κατάσταση, στὴν ὁποία βρίσκομαι ἐγὼ τώρα.

Ἂν ἕνα πρᾶγμα μπορεῖ νὰ γλυκάνη τὴ θλῖψη μου, λατρευτή μου, αὐτὸ εἶνε ἡ πεποίθησις ποὺ ἔχω, ὅτι ὑποφέρεις κ' ἐσὺ ὅσο κι' ἐγώ... Μὴ μὲ κατηγορήσεις γιὰ κακό, ποὺ θέλω νὰ ὑποφέρης ὅσο βρίσκεσαι μακρυὰ μου... Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀκόμα ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης μου...

Χαῖρε, ἀγαπημένη μου, καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι σ' ἀγαπῶ κ' ὅτι θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε....

* * *

'Απάντησις τῆς κυρίας ντ' 'Ολόνν στὴν παραπάνω ἐπιστολή.

Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

Ἂν πραγματικὰ ὁ πόνος μου γιὰ τὸ χωρισμό μας σ' ἀνακουφίζει, μάθε ὅτι ὑποφέρω περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἀσφαλῶς θὰ εὐχεσαι.

'Ο πόνος μου εἶνε μεγάλος, ὅσο κι' ἡ ἀγάπη μου....

Ἂν ἀμφιβάλλεις καθόλου γι' αὐτὸ καὶ θέλεις νὰ βεβαιωθῆς, ἔλα νὰ μὲ βρῆς. Μὰ ἔλα πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ μείνουμε ἀρκετὴ ὥρα μαζὺ καὶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ ἱκανοποιήσω στὸ διάστημα αὐτὸ γιὰ τὸν πόνο ποὺ σ' ἔκανε νὰ αἰσθάνεσαι ἡ ἀπουσία μου...

'Αντίο, ἀγαπημένε μου...

Μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου γιὰ τὴν ἀγάπη μου...

Εἶνε ἐξ ἴσου μεγάλη, ὅσο κι' ἡ δική σου...

* * *

'Ο ἱππότης ντὲ Μερὲ πρὸς τὴν Κα ντὲ Μέμ.

Σᾶς βεβαιώνω, κυρία, πὼς πλήττω τρομερὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φύγατε... Δὲν θὰ μπορούσατε μάλιστα ποτὲ νὰ φανταστῆτε πόσο ἡ ἀπουσία σας μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω. Κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμὴ ἀκόμα μοῦ φαίνεται ἀπελείστη μακρυὰ ἀπὸ σᾶς, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας ποὺ ἀποπελεῖ τὴ μόνη πηγὴ ζωῆς γιὰ μένα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Τὰ λόγια μου δὲν μποροῦν νὰ σᾶς ποῦν πόσο μεγάλη εἶνε ἡ λατρεία μου γιὰ σᾶς καὶ πόσο ἡ καρδιά μου πονάει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ λαχταράω ν' ἀντικρύσω τὸ λατρευτό μου πρόσωπό σας, τ' ἀγαπημένα μου μάτια σας κι' ὅμως βρίσκομαι τόσο μακρυὰ σας...

Βουνὰ ψηλὰ καὶ θάλασσες πλατειὲς μᾶς χωρίζουν... Ὅμως τίποτε δὲν θὰ ἐμποδίση τὴ σκέψη μου νὰ πετάη πάντοτε σὲ σᾶς, γεμάτη λατρεία κι' ἀφοσίωση...

'Η μόνη μου παρηγοριά, τώρα ποὺ βρίσκεσαι μακρυὰ μου, εἶνε νὰ κάθομαι τὴ νύχτα στὸ παράθυρό μου καὶ νὰ κυττάζω τ' ἀστέρια, ἐλπίζοντας ὅτι τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ κυττάζετε καὶ σεῖς κι' ὅτι ἐκεῖ ψηλὰ συναντῶνται τὰ βλέμματά μας.

'Η λατρεία μου γιὰ σᾶς εἶνε τόσο μεγάλη, ὅσο φτωχὰ κι' ἀσήμαντα εἶνε τὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα σᾶς τὴν ἐκφράζω.... Μονάχα ἂν ἡ καρδιά μου θὰ μποροῦσε νὰ μιλήση, μονάχα αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἐκφράση τὸ πάθος ποὺ πλημμυρίζει τὸν ἑαυτό μου ὁλόκληρο.

Χαῖρε, ἀγαπημένη μου, χαῖρε, δέσποινα τῶν θλιμμένων ὀνείρων μου καὶ μὴ μὲ λησμόνει....

* * *

'Ο 'Αλφρέδος Μυσσὲ πρὸς τὴ Γεωργία Σάνδη.

'Αγαπητή μου Γεωργία, ἔχω κάτι ἠλίθιο κι' ἀσπεῖο νὰ σοῦ πῶ. Σοῦ τὸ γράφω βλακωδῶς, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀπόψε, τὴν ὥρα ποὺ γυρίσαμε ἀπ' τὸν περίπατό μας...

Μὰ φοβήθηκα μήπως γελάσεις μαζύ μου καὶ μήπως μὲ βγάλεις ἔξω, νομίζοντας πὼς σοῦ λέω ψέμματα. Ἄκου λοιπόν: Εἶμαι ἐρωτευμένος μαζύ σου... Ναί, σᾶς ἐρωτεύθηκα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἦρθα στὸ σπίτι σου. Δὲν σοῦ εἶπα ὅμως τίποτε, γιατὶ νόμιζα πὼς ἡ εἰλικρινὴς φιλία ποὺ ἔννοιωθα ὡς τότε γιὰ σένα, θὰ μὲ θεράπευε ἀπὸ τὸ πάθος μου... Μὰ τοῦ κάκου... 'Η γοητευτικὲς στιγμὲς ποὺ πέρασα ὡς τώρα μαζύ σου ἐξάσκησαν μιὰ ἀλλόκοτη ἐπίδραση ἐπάνω μου καὶ τώρα τὶς πληρώνω πολὺ ἀκριβά, μὲ τὸν ἔρωτα ποὺ μὲ βασανίζει...

'Ασφαλῶς, τώρα ποὺ θὰ διαβάσης τὴν ἐπιστολή μου αὐτή, θὰ πῆς: «Ἕνας ἀκόμα ἐρωτευμένος ποὺ μ' ἐνοχλεῖ!...».

Μά, πές μου, ἂν μ' ἐκτιμᾶς ὅσο μοῦ ἔλεγες χθές, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ μὴ σ' ἐνοχλῶ... Πρὸς Θεοῦ ὅμως, μὴ μ' ἀπομακρύνετε ἀπὸ κοντά σας, μὴ μὲ διώξετε... Ἐμπιστεύσαμε τὸν ἑαυτό μου σὲ σᾶς... Γεωργία, θὰ τρελλαθῶ ἂν μοῦ στερήσετε τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς βλέπω κατὰ τὸ λίγο διάστημα ποὺ θὰ μείνετε ἀκόμα στὸ Παρίσι, πρὶν ἀπ' τὴν ἀναχώρησί σου γιὰ τὴν 'Ιταλία...

Ὑποφέρω... ὑποφέρω τρομερὰ καὶ μοῦ λείπει ἡ δύναμι νὰ σᾶς γράψω περισσότερα.

* * *

'Η Γεωργία Σάνδη πρὸς τὸν 'Αλφρέδο Μυσσέ.
(Μετὰ ἕνα χρόνο)

'Αγαπημένε μου, θεέ μου, θεέ τῆς ζωῆς μου...

Συχώρεσέ με, ἀγγελέ μου, χιλιολατρεμμένε μου, δυστυχισμένε μου.

Ὑποφέρω τόσο κι' ἐγὼ ἡ ἴδια, ὥστε δὲν ξέρω μὲ ποιὸν νὰ τὰ βάλω... Παραπονέμαι στὸ Θεὸ καὶ τὸν ἱκετεύω νὰ κάνη κανένα θαῦμα γιὰ νὰ ἐπανορθώση τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε... Μὰ αὐτός, ὄχι μόνο δὲν κάνει τὸ θαῦμα του, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει ἐντελῶς...

Τί θ' ἀπογίνουμε; Θὰ ἔπρεπε τοὐλάχιστον ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας νὰ ἔχη τὴ δύναμι νὰ ἐαυθληθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ξεριζώση τὸν ἔρωτά του ἀπ' τὴν καρδιά του....

Φτάνουν πειὰ τόσες δυστυχίες, τόσοι λυγμοί, τόσοι σπαραγμοί!...

Τί μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ἀκόμα ἀπὸ ἕναν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος κοντεύει νὰ μᾶς σκοτώση, ἀφοῦ μᾶς βασάνισε πρῶτα καὶ τοὺς δυὸ σὰν τὸ χειρότερο τύραννο;

'Εγώ, τὸ καταλαβαίνω καλὰ πὼς ἂν ἐξακολουθήσει ἀκόμα ἡ κατάστασις αὐτή, θὰ πεθάνω...

Τί πρέπει νὰ γίνη; Νὰ ἑνωθοῦμε πάλι; Νὰ χωριστοῦμε; Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω...

Σκέψου, ἂν μπορεῖς ἐσύ, τί πρέπει νὰ γίνη κ' ἀπάντησέ μου....

'Εγὼ εἶμαι ἀνίκανη νὰ κάνω καὶ τὴν παραμικρὴ λογικὴ σκέψη....

* * *

'Ο Δουδοβίκος—Ναπολέων σὲ μιὰ ἄγνωστη.

Κυρία, πέρασαν ὀχτὼ μέρες ἀπὸ τότε ποὺ σᾶς γνώρισα.... 'Η ἐμφάνισί σας ἦταν γιὰ μένα ἕνα εὐτυχισμένο ὄνειρο, μονάχα ὄνειρο... Γιατὶ ἡ ἐπίσκεψί σας ἦταν τόσο σύντομη, ὥστε μὲ μεγάλη δυσκολία μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μπροστά σας τὴν ταραχὴ ποὺ μοῦ προκαλέσατε... Μὰ μόλις ἀνέκτησα τὴ γαλήνη μου καὶ θέλησα ν' ἀπολαύσω τὴν εὐτυχία τοῦ νὰ σᾶς βλέπω, εἴχατε κιόλας ἐξαφανιστεῖ, γιὰ νὰ μὴ ξαναφανεροθῆτε ἴσως ποτέ... Μὰ ἡ λίγες αὐτὲς στιγμὲς ἔφτασαν γιὰ νὰ σᾶς ἀγαπήσω γιὰ πάντα... 'Η ἀγάπη μου αὐτὴ θὰ σβύση μαζὺ μὲ τὴ ζωή μου... Δὲν ξέρω ποῦ νὰ σᾶς βρῶ καὶ ποῦ νὰ σᾶς ἀναζητήσω... 'Ελπίζω ὅμως στὸ Θεὸ κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ λυπηθῆ καὶ θὰ μὲ συνδράμη στὴν ἀπόγνωσί μου....

πέζια, ὅπου καὶ περνοῦσαν τὴ νύχτα τους. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, οἱ κομματάρχαι τοὺς ξυπνοῦσαν ἀπότομα καί, ἀποθλακωμένους ἀκόμα ἀπὸ τὸ δηλητήριο, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκριβῆ συνείδηση περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τοὺς ἔσερναν ὡς τὰ ἐκλογικὰ τμήματα μὲ τὴ συνοδεία ρομαλέων μποξέρ, ὅπου τοὺς ἔβαζαν νὰ ψηφίσουν ὑπὲρ τῶν ὑποψηφίων τους.

'Ο Ἔδγαρ Πόε ἔπεσε θῦμα τῶν ἀθλίων αὐτῶν κομματαρχῶν. Εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ δεχθῆ τὰ γκρόγκ μὲ τὸ ὅπιο ποὺ τοῦ προσέφεραν κ' ὁ ὀργανισμός του, ὁ ὁποῖος εἶχε καταβληθεῖ ἤδη ἀπὸ τὶς δυστυχίες, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὸ δηλητήριο.

Ὅταν οἱ κομματάρχαι τὸν εἶδαν ἑτοιμοθάνατο, τὸν πῆραν ἀπ' τὴν ταβέρνα καί, γιὰ νὰ μὴ βροῦν τὸ μπελᾶ τους, τὸν ἀπόθεσαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

Σὲ λίγο μερικοὶ ἀστυφύλακες πέρασαν ἀπὸ κεῖ, τὸν βρῆκαν κ' ἀφοῦ τὸν ἔψαξαν καὶ δὲν ἀνεκάλυψαν ἐπάνω του οὔτε χρήματα, οὔτε χαρτιά, τὸν μετέφεραν σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ πέθανε τὸ ἴδιο βράδυ, χωρὶς ἐντωμεταξὺ ν' ἀνακτήση τὶς αἰσθήσεις του.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ ΚΙ' Η ΒΑΛΑΝΙΔΙΕΣ

Ὅταν ρώτησαν κάποτε τὸ Θεμιστοκλῆ τί ἰδέα εἶχε γιὰ τοὺς μεγάλους ἄνδρες, εἶπε:

— Οἱ μεγάλοι ἄνδρες μοιάζουν μὲ τὶς βαλανιδιές. Ὅταν βρέχει, οἱ διαβάτες τρέχουν καὶ ζητοῦν καταφύγιο κάτω ἀπ' τὰ φυλλώματά τους. Ὅταν ὅμως κάνει καλὸν καιρό, κόβουν τὰ κλαδιά τους καὶ τὶς καταστρέφουν!